

CERTAMEN LITERARI SANT JORDI 2017

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA (ESO I BATXILLERAT)

CATEGORIA A

GUANYADOR EN LLENGUA CATALANA. JAN SADURNÍ

Maleït Sant Jordi

Ja portava unes quantes setmanes sense menjar. I és que ja no podia més. Els dracs com jo ens hem d'alimentar molt sovint, si no, ens rugeix l'estómac durant ben bé un dia sencer; i ja em veus a mi bramant com un boig al mig de la muntanya. Vaig intentar que no em sentís cap pastor, perquè si s'assabenten que hi ha un drac per allà (la veritat és que no estan gaire acostumats a veure'n cap) avisen a mig poble demanant socors. I això és el que va passar.

Vinga a venir gent i gent a veure'm, tothom mirant-me com si tingués micos a la cara. Total, sóc un drac i la meva cara tampoc fa tanta por com perquè m'assassinin amb la mirada. Llavors va passar una cosa molt estranya: els vaig intentar dir que es tranquil·litessin, que no era allà per atacar-los. O estaven molt nerviosos o no em van entendre o jo què sé, ...i em van donar un parell d'ovelles. Me les vaig endrapar en dos segons, i és que portava més d'una setmana sense menjar! Els vaig dir "gràcies amablement", i crec que aquí sí que em van entendre perquè cada dia em portaven menjar i menjar i més menjar fins que se'ls devia acabar.

Al cap de poc jo ja estava ple perquè havia menjat com un rei. Els vaig tornar a donar les gràcies, els vaig dir que ja me n'anava i que estava molt content de la seva amabilitat. Però es veu que ells encara volien ser més amables amb mi (potser anteriorment els havia fet algun gran favor...) i em van començar a donar una noia cada dia. Però què coi els passava? Les pobres dones negant-se a venir i jo dient-los que ja en tenia prou, però ells vinga a insistir a aquelles donzelles que es deixessin menjar per mi. Em vaig veure molt pressionat, així que vaig acceptar (no fos cas que em fessin mal per no acceptar els seus regals). I així vam seguir dia rere dia. Al final ja no sabia com dir que no en volia més.

Un dia, quan ja no quedaven més donzelles, van obligar la filla del rei a venir a la meva cova! És que no entenc aquest poble! Quan la vaig veure... Oh! Quina noia més bella...! Podem dir que em vaig enamorar! Llavors, per no sé quin motiu, se'm va escapar un rot, i com que sóc un drac, doncs és clar, va sortir una miqueta de foc de la meva boca. En cap moment em va passar pel cap menjar-me la filla del rei! Tot seguit vaig veure arribar un tal Sant Jordi (maleït sigui!) que, amb una llança, volia defensar la princesa. Jo li vaig donar clarament la raó tot dient-li que no calia arribar a matar gent d'un poble, fos la princesa o fos qualsevol altra noia, i que si volia, se la podia emportar al castell. Mentre deia això, se'm va tornar a escapar un altre rot, aquesta vegada molt més fort que l'anterior (clar, és que tant de menjar no era sa!). Llavors, aquella antipàtica princesa va i demana ajut al cavaller tot dient-li que el drac (o sigui, jo) la volia matar, cremar i no sé què més. El cavaller, enfurismat, va agafar la llança i me la va clavar. Però què havia fet jo per merèixer que em ferissin? Què els havia fet a aquell poble? Si jo només volia una miqueta de menjar, però els habitants me n'havien donat, donat i donat fins que la

cosa havia acabat malament! I a més, aquell cavaller Sant no sé què arrenca una rosa del bosc. Però què s'ha pensat? Que pot anar arrencant flors de la natura o què? Pel que es veu, devia ser una mala herba, perquè la va donar a la princesa! Quan el rei ho va veure, van fer una gran festa (per celebrar que el cavaller havia tret una mala herba del bosc!) i em van deixar a mi tirat allà al terra. Quina vergonya de gent...!

GUANYADORA EN LLENGUA CASTELLANA: CARLOTA ESCLASSANS

Amor en los libros

Un día cualquiera del año 1987, en Iowa, Julie se levantó muy temprano, como siempre. Se recogió su pelo largo, pelirrojo y ondulado. Se vistió y bajó a desayunar con sus ojos verdes medio cerrados, como si aún estuviera dormida. Después de un vaso de leche y una rebanada de pan se dirigió a los prados donde pastaban las vacas. Con su cubo en mano empezó a ordeñar. Siempre cantaba mientras ordeñaba.

Así día tras día. Año tras año. Sin saber sumar, restar, leer o escribir. Siempre lo mismo.

Un caluroso día de agosto, Julie notó una mirada clavada en su espalda, ya hacía días que experimentaba esta sensación, y se sentía observada. Se giró, pero no vio a nadie; por lo tanto, siguió cantando.

-Cantas muy bien- dijo un joven de pelo castaño saliendo del matorral donde estaba escondido.

Ese cumplido hizo sonrojar las mejillas salpicadas de pecas de la aludida. Y sus ojos verdes se encontraron con los de color de avellana de él, que bajó rápido la mirada. El joven se giró y salió corriendo por el campo, no sin antes echar una última mirada rápida a la chica de sus sueños.

Julie no se lo pensó dos veces antes de echar a correr detrás de él.

Observó que el chico frecuentaba a la biblioteca, después descubrió que trabajaba allí, y que le encantaba leer. Entonces Julie fué a la biblioteca y pidió prestado un libro, aunque no sabía leer. A ver si el bibliotecario misterioso se fijaba en ella...

Lo que no imaginaba Julie era que él le preguntaría qué le había parecido el libro. Ella, para salir del paso, le dijo que estaba bien pero que había leído libros mejores. Ya tenía un objetivo: aprender a leer para poder comentar los libros con aquel chico misterioso.

Y no fue fácil, pero dicen que el amor está por encima de todo.

Aquí empezó una amistad basada en comentar y opinar sobre todos los libros de la biblioteca, que se les acabaron bastante pronto. Ahora el tema de conversación ya no eran los libros únicamente, empezaron a hablar de ellos mismos y a conocerse mejor. Solo tenían una cosa en común, la pasión por la lectura; pero dicen que los polos opuestos se atraen. Julie era una persona bastante inquieta, le gustaba bailar, cantar, hablar,... y Alex era una persona mucho más tranquila, le gustaba escribir, aprender,... y no era de hablar mucho.

Años después...

-¡Niños, es hora de ir a casa! Ya podéis recoger las cosas, y no os olvidéis de estudiar para el examen de mañana.

-¡Hasta mañana profesora Julie!

Al llegar a casa después de un día cansado de clases, no había nada mejor para Ginny que un rato de lectura; y es que con unos padres tan lectores no podía ser de otra manera.

GUANYADORA EN LLENGUA FRANCESA: MAR CURTO

Le Sommeil

Sombre. Tout est obscurité. Au fond, dans une porte entrouverte, une foudre de lumière laisse voir les murs sombres. Je vais vers la lumière. J'apparais sur une place pleine de gens. Dans le centre, un bûcher flamboie et les gens hurlent : « Oh, Dieu, envoie cette fille à l'enfer ! ». Je m'approche du bûcher et je regarde une fille identique à la fille du livre de Carla. C'est Carmina, une sorcière.

Le réveil sonne et je me réveille. Tout est une bête noire. Je vais à la salle de bains. Ma sœur arrive après moi et dit: « Tu la vois aussi ? La sorcière du bûcher... » Comment

elle connaît mon rêve ? Je lui réponds : « Oui. » Nous ne parlons plus pendant toute la matinée.

Au collège, j'explique le rêve de ma sœur et le mien à Carla, Nil et Josep. Ils rêvent de la même histoire ! Il est en rapport avec la clé ? Trop étrange !

GUANYADOR EN LLENGUA ANGLESA: MARTÍ ESTEVE

CAUGHT IT?

Some people say that it exists, but what do you think about it? There are people that think that it's a silliness, but, for a moment try to think, what if it was real?

I'm sure that you are thinking what is "it", so let me explain to you...

We use that to appreciate the inside of each person and to judge if someone has a good one, or the opposite, to classify the person as a bad one.

Yes, yes don't be so proud of yourself. I know that you are starting to catch it, but wait, what's that little smile that I have seen on your face right now. Maybe it's because of that.

OK so let's go on... I have said that we use it to judge the people, but we don't have an exact way to judge "it". Yes, I know that it sounds a bit contradictory but later you will catch up with what I'm saying, trust me.

OK, OK I'm seeing where you are going, yes, maybe it is that, so now you can be a little, little, little bit more proud of yourself. Let's continue...

Are you thinking that it's the feeling or the heart? I'm sorry but it is not this, but continue trying, you are doing it right, trust yourself and your instinct.

However, we use it many times relating it with things about the death of a person or the ritual for a dead person. We say that "it" doesn't die with the person who has lived, and it remains here in the living one's world forever.

Oh no! You have just caught it, right? Ah no, no, are you thinking of the memories that dead people have left in their family and of the people they loved or were their friends.

Please, you have disappointed me. Seriously? Come on! Try to think a little bit more.

I know you have it on the tip of your tongue.

I'm going to tell you another thing about it, and remain focused on it, very concentrated, because probably that's the last thing that I will tell you. I trust in you, trust in yourself and you will find the answer... Read carefully and concentrate..are you ready?

You have knocked yourself out, leaving your brain exhausted to death, thinking about what could "it" be, or maybe not, but I just want to tell you what's the answer...

Nervous? Come on, you will regret when I tell you what it is. It is forever alive, it doesn't die. It is the soul.

CATEGORIA B

GUANYADOR EN LLENGUA CATALANA. BIEL MONTANÉ

CLARA

En Guillem era un home de 73 anys amb les idees molt clares, mesell i una mica obstinat. Vivia a l'Estartit i durant tota la seva vida havia fet de pescador. Ara, però, estava jubilat i era vidu. Coneixia la mar com ningú i sempre deia que no se li havia de tenir por, sinó respecte. Argumentava que, si tu respectes la mar, ella et respectarà a tu. Devia ser a l'estiu quan va decidir que adoptaria un gos. Bé, de fet, ell no volia. Però la constant insistència dels seus tres fills va fer que acabés cedint. Al principi els va dir que sí, pensant que al cap d'un temps ho deixarien córrer, però no va ser així. Ells deien que el gos li faria companyia i que el faria sentir menys sol, malgrat que ell no s'hi sentia, ni creia que necessités companyia. Qui sap si, potser, tan sols es va deixar convèncer per no haver de sentir-los més. Així doncs, el van dur al refugi d'animals més proper situat a la Bisbal d'Empordà. Allà, una cuidadora els va atendre de bon grat i els va ensenyar les instal·lacions amb molt de gust. També els explicà que tot i el recent augment d'adopcions, encara continuaven desbordats. Mentre es passejaven per l'indret, en Guillem, de posat seriós i amb les mans a l'esquena caminava uns metres al darrere dels fills que escoltaven atentament les explicacions de la cuidadora. I de sobte, dues mirades es creuaren. Va sentir com si, per un moment, un sentiment de difícil explicació es despertés dins seu. Era com si un petit engranatge del seu cos s'hagués començat a moure, a rodar. I amb ell, un altre una mica més gran, i després d'aquest el següent, i així continuadament. D'entre les desenes de gàbies des de les quals molt gossos miraven espantats i temorosos els visitants, en va veure una que li va cridar l'atenció. La gossa que l'ocupava tenia uns ulls brillants i lluent i no se la veia estranyada ni molt menys. Simplement es trobava asseguda i amb un posat seriós. El cert és que, tot i que ell no n'era conscient, els ulls de la gossa li recordaven als de la seva difunta dona. Els fills i la cuidadora es van girar ràpidament i el van mirar. Mentre aquesta celebrava la decisió i preparava els papers, els fills s'alegraren i es congratularen de l'adopció del pare.

La gossa era jove. Amb prou feines tenia 3 anys. No obstant això, mostrava maduresa i intel·ligència. Era obedient i lleial, i s'acabaria dient Clara, ja que el seu pelatge era fruit d'una anomalia que li donava un color característic, tota ella era de color marró clar. Un marró que, a la llum del sol, brillava com prims cabdells d'or. A poc a poc i amb el pas del temps ella i en Guillem varen forjar una amistat a prova de foc. La vida de l'ancià havia canviat molt. Se sentia més vital i ple d'energia; tenia un motiu més per llevar-se cada dia. Ella se sentia més feliç que mai i això en Guillem ho notava, la sensació de sortir a passejar i percebre una lleugera brisa de mar que li banyava la cara la feia sentir lliure. I és que en un passat havia estat maltractada. Ara, per sort, ja no calia que patís per allò, havia recuperat la confiança en ella mateixa. I, fins i tot, aixecava la cua amb orgull i mantenia el cap ben alçat quan passava a prop d'algun altre gos. A mesura que els anys passaven l'amistat entre ells dos es feia cada dia més forta, havien assolit un nivell de comunicació amb el que tan sols mirant-se coneixien perfectament l'estat anímic de l'altre. Una amistat afectiva, incondicional i sincera que era totalment recíproca. Es compaginaven d'una manera increïble, la força que els unia era quelcom inconcebible per a qualsevol altra persona que no hagués viscut mai el mateix.

Al cap d'uns anys i amb l'empitjorament de l'estat de salut d'en Guillem, els metges li van recomanar que es traslladés a una residència. Començava a necessitar ajuda freqüentment per dur a terme accions d'allò més quotidianes. Fets que més tard va saber que eren deguts a un estat avançat d'Alzheimer. En conèixer la notícia els fills estaven dessolats. Van decidir fer cas de les indicacions dels metges i al cap de pocs dies van ingressar en Guillem en una residència per a persones de la tercera edat. Ell s'hi negava rotundament però no li va quedar cap més remei. El que més greu li va saber fou que els gossos no eren permesos a la residència. Ell argumentava que no era un gos com els altres. Era la seva acompanyant i millor amiga i l'amor que els unia era inseparable. Els primers dies van permetre l'accés a la Clara, però no la van deixar quedar-se indefinidament. Dificultava la feina als treballadors, sempre era a prop d'en Guillem i vigilava els infermers i infermeres de dalt a baix impedit sovint que s'hi acostessin. Els treballadors van acordar que una nit retirarien la Clara a en Guillem i que els fills, que vivien a Torroella de Montgrí, l'anirien a buscar. A causa de l'estat avançat de la malaltia no recordaria amb facilitat el seu animal de companyia. La nit següent però, la Clara va escapar-se de la casa d'un dels fills amb l'objectiu de retrobar-se amb en Guillem. Els treballadors, en veure-la, no van dubtar a trucar els fills però en el moment que aquests passaven a recollir-la, en Guillem creuava l'entrada principal acompanyat d'un infermer i es va llançar immediatament als seus peus. Ell, sense recordar-la, la va intentar allunyar i sense cap mena de compassió va llançar-li una guitza. La Clara va sentir com si un pes de mil tones li hagués caigut a sobre i va notar una buidor immensa. Una buidor que mai abans havia percebut tan intensament, una buidor sola i amargant. Els fills assistien expectants als fets.

De cop, les dues mirades es van creuar i ell va sentir el mateix que el primer cop en veure-la. Soltadament la va reconèixer i ràpidament va recuperar totes les vivències viscudes amb ella. Va ser llavors quan la va abraçar i una escalfor li va recórrer tot el cos. L'amistat entre ells dos era tan forta i tan intensa que res els podia separar. La ignorància d'aquells que no podien comprendre el que sentien era perquè realment mai havien sentit res igual. Així doncs van estar junts fins l'últim dia, quan tot just després de morir en Guillem, la Clara va defallir de tristesa.

“No hi ha millor psiquiatra a la terra que un cadell llepant-te la cara.” - Ben Williams

GOING FOR A WALK

They say you are not a strange creature in the world, that there are many people that feel like you, people that don't find their place. I wish they were right. I'm a lost soul and I can't believe how I could find the way of my life. My way.

As all the mornings, I woke up due to the sound my noisy sister made when she went downstairs. I lazed around my bed a few minutes and then I went to the kitchen to have breakfast with my family. I had been doing some thinking about my situation and I had made a decision. I gathered my courage and I decided to go for a walk with my dog Ning. My parents were a little bit worried but they let me go out. Actually, I was also worried, I had never walked alone yet since the accident, but it happened one year ago and I couldn't be accompanied forever. I knew if I didn't start walking alone by the beginning of the summer, I would never do that. Furthermore, I needed to go out, to be a little bit normal, as much as possible.

When I closed the door behind me, I smelled the scent of the sea and I felt the heat of the sun on my skin. I felt free.

By the time I was walking through the promenade, enjoying that summer day, I heard the sound of a group of wheels. They sounded like skateboards. I moved out of their way, being guided by Ning. However, I was distracted and I didn't notice that Ning was indicating me I had to move. Therefore, I crashed into an unknown person. I apologised myself, ashamed, and I continued my way.

After that little incident I went for a walk all the mornings but many times it was with Sandy, my sister. In fact, I only walked alone twice until I had another incident. But this time it didn't happen in the promenade, it happened in the ice cream stall.

It was the middle of the summer, when the days are hotter, and I had walked for one hour, more or less, so I was exhausted. For this reason I decided to give myself a gift and buy an ice cream. I hadn't taken two steps with my chocolate ice cream until I ran into with someone. In self-defence I have to say that, whereas the other incident was my fault, I wasn't guilty this time. Unluckily, it was the end of my ice cream. Ning, fast like a lightning, took advantage of the situation and ate my delicious snack. The unknown person apologised to me and offered to buy another ice cream. It was a boy with a deep voice and a strange smell, I had never smelled something equal. I accepted his apologies and his offer. Afterwards, I went home.

Some days later, I went to the beach with Ning and Sandy. When I arrived there, I put off my flip-flops to feel the fine, wet sand between the toes of my feet. The sound of the sea was like a nice background music joined with the people's voices. I laid down the sand while Ning ran excited along the beach. He even ran inside the water, I could hear him splashing the people at his way. Sandy, my sister, laid next to me and read me a chapter of the book we were reading. I immersed myself in the story.

As time went by, the cold arrived and Sandy wanted to go home. Nevertheless, I wanted to stay a little bit more on the beach, so I told her let me rest some more time. Some

minutes later I heard a familiar voice. I turned fast my head, searching unconsciously the origin. I suppose he watched me because I heard some steps coming closer to me.

- Hello - I said to the direction of the steps noise.

- Hello - replied a deep boy's voice. - You are the girl of the ice cream, aren't you?

I nodded and smiled owing to the memory of the incident. We stayed quiet a few seconds.

The moment was perfect, too perfect. Soon he broke it.

- The sunset is so beautiful, isn't it?

I knew he couldn't know my problem, but my smile vanished due to the comment.

- I don't know - I whispered sadly - I'm not able to see it.

Lightning

GUANYADORA EN LLENGUA FRANCESA. LUCIA SANDALINA

Arsène Lupin

Une nuit d'hiver, un garçon mystérieux s'éloignait de la bijouterie, il portait un sac plein de bijoux volés. Selon les témoins, c'était lui. Je m'appelle Allan Smith, je suis un agent de la police secrète, il y a des années que je suis derrière ce malfaiteur : le meilleur voleur du monde.

Je plaisante ! Je suis le grand gentleman cambrioleur : Arsène Lupin. C'est un plaisir, mesdames et messieurs ! Et voici ma trépidante histoire.

Les gens pensent que les voleurs n'ont pas de cœur, mais nous en avons ! Je n'ai jamais oublié mon premier amour..., mon amour et surtout la fortune de son père. Une autre plaisanterie ! Je ne l'ai jamais aimée, mais elle était riche.

Enfin, où j'en étais ? Ah oui ! Ça, c'est une lettre qui raconte ma dernière aventure. L'incompétent policier Allan Smith a perdu à nouveau. Étant idiot, c'est normal. Il m'a vu et m'a laissé échapper !

C'était une nuit froide de décembre.

- Que personne ne bouge et tout se passera bien, vous êtes en présence du grand Arsène Lupin !

- C'est lui ? – Une femme d'âge moyen a demandé à un homme.

- Oui, mademoiselle ! Je suis unique !

- On ne bouge plus, voleur ! – Le garde, qui d'autre.

Le garde était un homme corpulent et jeune, il aurait environ 20 ans.

- Je ne le répéterai pas ! On ne bouge plus ! – Il a dit en me pointant avec son pistolet.

Il a gardé sa position jusqu'à ce que, malheureusement pour lui, il a éternué. J'en ai profité pour échapper et l'immobiliser.

Mais quelques minutes plus tard, un autre garde est apparu. Heureusement, j'ai beaucoup d'adeptes ; un homme a attrapé le bras du second garde et lui a arraché son arme.

- Cours ! – Il m'a crié.

J'ai couru jusqu'au coffre-fort et l'ai ouvert ; à l'intérieur, il y avait de l'or, de l'argent et des bijoux. J'ai mis tout ce que j'ai pu dans les sacs et voilà ! Je venais de voler dans le banc, mais quand j'en suis sorti, la police était déjà là.

J'ai analysé le lieu et j'ai vu un espace entre les agents ; j'ai couru vers là, mais Smith m'a coupé la route. Cet idiot m'a confondu avec une victime !

- Monsieur, vous devez partir, c'est dangereux – Il m'a dit.

- Merci, messieurs les policiers ! Au revoir !

Une fois échappé, j'ai caché le trésor et j'ai envoyé après une lettre au commissariat central de police pour m'en moquer.

Ici finit cette petite aventure, mais il y en aura d'autres ! Au revoir mes petits, à la prochaine !

CATEGORIA C

GUANYADORA EN LLENGUA CATALANA: Maria Cornet

VIATGES SENSE RUMB

Cap on anem? Potser hi ha buits que mai es curen, que són permanents, eterns... Buits que ens entristeixen, sense saber que cada matí surt el Sol, i cada nit, la Lluna.

Fa anys que busco la felicitat vertadera, la felicitat sense límits. No l'he trobada, però buscant-la, he trobat molta pau i llum... El camí buscant la felicitat m'ha aportat serenitat, molta. N'he après molt. Quan creixes, si creixes, veus les coses més clares. A vegades, ens enceguem per riqueses, per coses material, que al final, desapareixeran. Però, ens hem parat a pensar en la importància d'una tendra mirada? Ens hem parat a pensar en l'abraçada d'una mare quan tot ens surt malament? I en els qui ens aixequen quan caiem? Que bonic fora un món així...! Un món de sentiments, on seria tot més pur i, potser, també més fràgil. Només vivim una vida i val la pena viure-la intensament, mesclant els nostres desitjos amb les nostres aptituds... Tots en tenim... Però, quants les aprofitem? La vida és aquest continu viure en llibertat.

És curiós el camí de la vida, molt. És un viatge, un viatge llarg i, a vegades, ens el compliquem, com quan ens compliquem buscant entre mapes la direcció correcta. D'altres, és qüestió de deixar-se emportar per l'aire, deixar que les coses flueixin, sense importar com ni quan. Recordo algú -no recordo ben bé el seu nom però sí recordo com era- alt i robust, amb una mirada freda i poc pura; era una mescla d'hivern i d'estiu. - Sembla una metàfora, oi? - Mai el veia feliç, però tenia tot el que desitjava. I jo el mirava, l'analitzava i em plantejava - i potser ara encara ho faig- com pot una persona viure de diners i no d'instants. És l'essència, no els diners; és l'ànima, no la persona; són els principis, no les maneres...

La vida és un cúmul de records i, entre els records més bonics que guardo a la butxaca, et guardo a tu. A tu petit, a tu que em vas ensenyar el per què de tantes coses, el per què de ser feliç, el per què continuar... Em vas ensenyar que més enllà de la vida hi havia altres coses, que el cel no és el límit... Com val la pena viure... I per por a equivocar-nos, quantes coses ens perdem?, quants moments? I aquests mai més tornaran. El temps és l'únic que no torna, la vida és l'instant irrepetible i únic, tant com les persones.

Agafar una bicicleta, anar a cinquanta per hora per un vell camí del poble, sense cap destí, sense cap direcció, perdre's i així retrobar-se a un mateix; mirar el cel, pensar; Meditar, respirar profundament i sentir-se lliure i feliç... Trossets eterns que mai se'n van. La vida és un viatge sense rumb, no sabem cap on anem, però sabem que estem vius. Probablement, la vida sigui el viatge més bonic cap a un mateix. Naixem nus i morim vestits...

GUANYADORA EN LLENGUA CASTELLANA: MIREIA SIBIL

A pesar

En la vida pasan cosas, muchas cosas, de las cuales la mayoría te hacen ver que tu realidad no es la de todos, y que tu mundo a lo mejor no es tan importante como crees. Al fin y al cabo, ¿qué hace de mi vida, la tuya o la de otros especial?

Mi hermano había muerto. Pero la vecina del cuarto piso continuó comiéndose los cereales de avena cada día y el vendedor del quiosco prosiguió con la apertura de su tienda cinco minutos más tarde de lo normal. La maestra continuó dando clase de la misma forma, sin cambiar una palabra de sus lecciones. El jardinero del parque de delante de casa siguió cortando el césped de manera uniforme, y el portero no cambió su peculiar manera de decir “buenos días” cada vez que alguien entraba en el edificio. Pero yo sí cambié. Dejé de levantarme a las seis de la mañana para aprovechar el día al máximo. Dejé de sonreír cuando, al salir de casa, el sol iluminara mi rostro. Dejé de ponerme mi blusa blanca favorita todos los jueves y mi falda negra los domingos. Abandoné mi curiosidad constante por descubrir lugares de la ciudad que sólo fueran míos y solo yo pudiese decidir quién los conocía conmigo. Después de todo, él ya no estaba a mi lado. Su pícara forma de hablar y su pelo negro como el carbón dejaron de aparecer con el café recién hecho esos duros lunes en los que casi nada ni nadie puede levantar tu cansancio. Sus ojos verdes no me miraron con cariño o desdén nunca más. Y mi realidad dejó de existir.

Ese instante en el que te das cuenta que ya nada volverá a ser como tú siempre lo habías conocido es el dolor más abrumador que un ser vivo puede sentir. El cambio asusta, debes decidir muchas cosas por tu cuenta y contestar demasiadas preguntas sin respuesta. Eso conlleva un pesimismo potente y muy agudo, y luchar para salir de él es una batalla muy difícil de ganar, ya que no hay nadie que te ayude a superar una pérdida como la de un ser querido. Mucha gente está a tu alrededor, pero el dolor individual que padecemos no se puede aliviar de otra forma que con unas terribles ganas de salir adelante por ti mismo.

Muerte. ¿Qué es? Y realmente, de todos los que estamos presentes aquí y ahora, ¿quién es capaz de dar una respuesta exacta a esta pregunta? Nadie. Y eso es lo más aterrador de todo. Lo único que sabemos de ese monstruo es que no volvemos a ver a la persona a la que devora nunca más. Pero si nos fijamos mejor y llevamos nuestra mente hacia el corazón, seguro que podemos encontrar a mi hermano sonriendo como todos sabemos que hacía. Cada uno va a poder encontrar un recuerdo diferente, ya sea de cuando era pequeño, o de cuando cocinaba uno de sus maravillosos platos, o del ruido de su coche rojo, o del montón de ropa sucia que se acumulaba en su habitación cada semana. Todas y cada una de esas memorias, juntas, constituyen la historia de su vida. Y lo que tienen en común, por muy distintas que sean, es que todas son felices, como lo fue su vida. Él fue una persona que vivió con esa alegría que le caracterizaba hasta el último de sus días, rodeado de la gente que lo quería y haciendo lo que más le gustaba.

La vida nos da fuertes golpes a todos, para hacernos ver que debemos luchar para estar aquí, y que no todo es fácil. Pero, al mismo tiempo, nos aporta milagros. Mi milagro fue él. La persona más ferozmente valiente y despreocupado de sí mismo que nunca haya conocido, y estoy segura que no voy a encontrar a nadie igual. Él me hizo crecer, enseñó lecciones y dio todo su amor incondicional día tras día. A todos los que tuvimos el placer de conocerlo nos aportó tantas cosas que ni nosotros somos conscientes de ello.

Es muy difícil aceptar una muerte como ésta. Muchas emociones nuevas deben ser procesadas en muy poco tiempo por mucha gente a la vez. Intentas hacerte a la idea de que ya nada volverá a ser como cuando cenabas cada noche a la luz de su compañía, pero simplemente no eres capaz de imaginarte su silla vacía en la mesa. Puedes notar lágrimas dentro tuyo que no quieren salir. La impotencia de querer estar a su lado pero

que un cielo te separe de él. Pero, a pesar de todo esto, la única palabra que me viene a la mente es ésta: agradecida. Agradecida a la vida por haberme dado la oportunidad de pasar tantos años al lado de una persona tan maravillosa. Pero sobretodo agradecida a él por estar orgulloso de mí y por todo el tiempo y recuerdos que me ha dejado como tesoro.

No conmemoremos su muerte, celebremos su vida.

Arranco una parte de tu alma y me la quedo. Siempre estarás dentro mío y de todos los otros. Hasta muy pronto.